

nimális időt igényeljen. A lapok vezetését a tanácsi dolgozók személyesen végzik, ez az önfényképezés módszere.

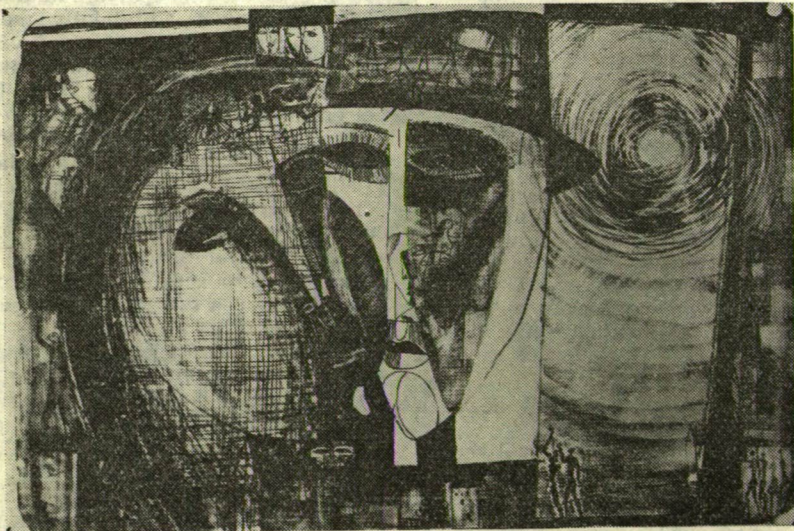
A munkafényképezés során pontos adatok születtek a munkaidő szakigazgatási szervenkénti megoszlásáról, valamint a munkaidő kihasználtságáról. Választ kaptak arra, hogy az életkor, a nem, az iskolai végzettség és a szolgálati idő milyen hatással van a munkavégzésre.

A kötet szerkezeti felépítése igen logikus. Alapos elméleti fejtegetéssel kezdődik, melyben az államigazgatási munka mérésének elvi kérdéseit összegezik. Három fejezetet szentelnek a Makón végzett ténykutatásoknak. Bemutatják magát a mérési rendszert, a bőséges statisztikai adatok alapján elemzik a járási szakigazgatási szervek tevékenységét, és végül sommázzák az eddigi eredményeket. E szilárd szerkezetű koncepcióba csak a második fejezet nem illik szervezen bele, melyben a járás általános hely-

zetét taglalják, bár ennek ismerete nélkül légüres térben lebegnének a kötet egyes megállapításai, de ugyanakkor az is bizonyos, hogy e helytörténeti körkép tart számot a legszélesebb olvasók érdeklődésére. Kétségtelen, a jövő történései számára forrásértékek lehetnek e megállapítások.

Kétségkívül úttörő munkát végeztek volna a makóiak akkor is, ha csak az államigazgatási munka megjavítását célzó méréseket végzik el, de itt nem álltak meg, hathatósan hozzájárultak elméletileg és módszertanilag egyaránt az államigazgatási statisztikának mint új tudományágnak kialakításához. Kezdeményezésükre számos helyen felfigyeltek: Borsod megye, továbbá a szegedi és mezőkövesdi járás már a praktikus, könnyen és olcsón megvalósítható makói példát követi. (Hódmezővásárhely 1966.)

TÓTH FERENC

Gacs Gábor: Emlék